

Chinul meu

Ion.mihaiu

De ce mă chinui, Doamne, cu o hârtie goală,
de ce m-ai pus să sap printre cuvinte
când carnea mea e-a gândului tău coală
pe care scrii cu riduri dinainte?

Ce rost mai are chinul meu tomnatic,
ce-aș mai putea să-Ți spun din ce nu știi,
când mă apropii de duhul tău extatic
cu fiecare gând, în orice zi?

Același sunt! Am mai îmbătrânit,
dar mintea mea Te caută la fel,
printre hârtii ce-n trupul lor albit
m-am rătăcit demult, copil rebel!

Am înnegrit caiete cu cerneală
în chinul meu ce pare fără rost
și-n față am tot o hârtie goală
pe care o să scriu atât: am fost!

Căci mă închizi în ochiuri de hârtie,
între cuvinte aspre rătăcind
și chinul meu se cheamă poezie,
și am să mor cuvintele iubind!

4 aprilie 2016, București